

XXXII. maturitní ples (očima mírně zúčastněné osoby)

Lucerna, 19.1.2002

Tak jsme více či méně ve zdraví vstoupili do nového roku a s lednem již tradičně přichází také maturitní ples, jenž je pro všechny lid našeho bohubilého vzdělávacího ústavu (jeden můj kamarád ho nazývá – pánové prominou – *ústav pro výchovu šlechtičen...*) velikou slavností, o které se mluví dlouho před jejím konáním („*Holky, já ještě nemám žádný šaty ... Co mám dělat?!*“) i dlouho potom („*Honza se zase pěkně předvedl, že jo, vole?*“, „*Holky, já na těch fotkách vypadám děsně!!!*“ nebo třeba taky „*Prodalo se XY lístku a zisk z plesu je XYZ korun...*“ atd.). Každopádně kromě reparátů na konci prázdnin, maturit, přijímaček a vysvědčení je ples snad nejděčnějším konverzačním tématem.

Tento rok je pro mě ples poněkud výjimečný. Při nástupu čtvrtáků totiž na parketě nebyla (vyjma fotografií a rodičů) osoba, kterou bych neznal jménem. Všechny třídy jsem učil v prváku a druháku dějepis, áčko i béčko ještě češtinu, což je ovšem stav, který trvá dodnes. Účast byla pro mě víceméně povinná. Když jsem se totiž nechal kdesi slyšet, že nevím, jestli půjdu na ples (*jsou v životě věci...*), že se mi tam moc nechce, jistá Anička a ještě jistější Zuzana se do mě pustily, že *by to byla zrada, že to jim přece nemůžu udělat* atd. Musím se zpětně přiznat, že jsem se nechal přesvědčit velmi rád. Kromě jiného taky proto, že jsem si chtěl porovnat vzhled civilní se vzhledem slavnostním, a to jak u studentů, tak i u kolegů... Rozdíly jsou zcela mimořádné ...!

Ples začal – ostatně již tradičně – *plamenným* proslovem konferenciéra Jiřího Plamínka. Tyhle proslovy nemám rád, protože je to pořád stejné, asi jako řeči profesionálních smutečních řečníků – ti taky mluví a zároveň nic neříkají. Následovalo jakési předtančení, které jsem neviděl, protože jsem se prodíral skrze davy na ochozech směrem k hlavnímu vchodu na parket, kde mě čekal úkol: natočit na video slavnostní nástup, stužkování a odchod třídy 1.C, o což mě požádala jejich třídní, Monika Strádalová. Video absolutně nesnáším, Moniku snáším velmi dobře, 1.C jak kdy – ale zkrátka jsem to tedy natočil. Pak jsem se přemístil opět do lože nad pódiem, popadl pro změnu foťák (tento přístroj mám na rozdíl od videa velmi rád) a vyrazil na parket, abych si poslechl projev a kromě toho taky vyfotil některé lidičky.

Projev se mi líbil. Protože jsem se na projevu drobně podílel, zajímalo mě to obzvlášť. Dominik a Anička se s mluvením k celé Lucerně vypořádali prostě skvěle! Inu, budoucí herec (nebo tanečník nebo co vlastně) a *zástupkyně prostého venkovského lidu* se zkrátka neztratí. Poté jsem se během šerpování, předávání darů a jiných vypečených akcí odehrávajících se na parketě proplétal mezi lidmi, fotil a nechal se fotit (to mi nějak není jasné, jaké zvrhlé pohyby mohou někoho vést k tomu, aby se chtěl fotit zrovna se mnou...?). Taky jsme si ne právně slušně nadávali s přítomnými profesionálními fotografi, zkrátka, byla to prima zábava.

Z dalšího průběhu plesu stojí rozhodně za zmínku taneční vystoupení slečen ze 4.A (mimořádně – choreografii vytvořila Monika Koritenská). Tanci nerozumím, je to jedna z činností, kterou zásadně neprovozují, ale to vystoupení se mi moc líbilo. Dokonce i prváci se blýskli vystoupením, které mi ovšem z jakýchsi záhadných důvodů zcela uniklo. Asi jsem zrovna s kýmsi kdesi mluvil – této činnosti jsem se věnoval velmi poctivě po celý ples. Mluvil jsem se současnými i bývalými studenty, rodiči, příbuznými, kolegy, prostě se všemi. Když krátce před půlnocí vypukla diskotéka, chvíli jsme s přítelkyní sledovali dění na parketě, poté jsme se odebrali k šatně a k východu. Tak pro nás skončil ples, dějství první.

Druhé dějství se odehrávalo na Strahově, v hospodě Slavoj Břevnov. Ještě nikdy jsem s nikým neměl sraz ve 2 ráno, až teď. A rovnou skoro s celou 4.B, které tímto ještě jednou děkuji za pozvání. Byl jsem poněkud překvapen, když jsem jako první spatřil Zdeňka, pak Ester a Vaška od sebe ze třídy... Ale posléze jsem objevil i pořadající 4.B. Povíдали jsme si, jedli a pili až do 5 ráno, pak na mě padla nějaká únava (nikoli z alkoholu, protože jsem zkonsumoval toliko 1 pivo, zato však mnoho limonád) a vydali jsme se k domovu, což bylo asi hodinku pěšky...

Ples se mi moc líbil, asi nejvíc z těch, které jsem dosud na této škole oabsolvoval. Vadily mi na něm jen dva nepodstatné detaily. První závadou bylo to, že jsem nemohl jít na „after-party“ se všemi, které znám. Umím být totiž zároveň jen na jednom místě. A třeba by mě ani jinde nechtěli. Druhá vada s plesem souvisí jen velmi volně – babička mi letos neřekla, ať se dám ostříhat, tudíž se nekonala obvyklá slovní přestřelka a to mě poněkud mrzelo.

Díky za ples i za hospůdku a přeji, aby to květnové finále všem vyšlo. Anička s Dominikem nás profesory v projevu žádali o shovívavost a toleranci. A tak tedy slibuji, že budu hodný.